

хранихме добрѣ. Клончетата ни даваха сокъ, що коренчетата смучаха отъ земята. Но сега, когато дойде есенъта, клончетата не ни даваха толкова много сокъ. Ние почнахме да гладуваме. Не можахме да се хранимъ добрѣ. Почнахме да жлътѣемъ, отслабвахме отъ день на день и едва имахме сили да стоимъ на клонетѣ. Вѣтърътъ почна да духа и повечето отъ моитѣ другарчета, които бѣха много отслабнали, не можаха да се задържатъ на клонетѣ, а падаха на земята.

Мжчихъ се и азъ да стоя на дървото, силихъ се, но не утраяхъ. Отъ нигдѣ не дойде помощъ! Сили ме напустнаха и вчера вѣтърътъ до толкова ме отслаби, че не можахъ повече да стоя на дървото, откъснахъ се и полетѣхъ изъ въздуха, носено отъ вѣтъра. Колко тъжно и мжчно ми стана, като се видѣхъ далечъ отъ дървото!

А сега какво ли ще стане съ мене? Моитѣ другарчета, що сѣ паднали на земята, ще почнатъ да почерняватъ и ще се изгубятъ въ прѣстѣта. Нима и азъ ще стана като тѣхъ? Тъжно се запитало листото. Нима азъ не ще видя вече дървото? Нима нѣма да отида пакъ на него? Нима нѣма да чувамъ славейковитѣ пѣсни? О, колко ми е мжчно, колко ми е мжчно!

И отъ жалостъ листото заплака.

Дѣтето се събуди и видѣ, че листото не плаче, а си стои на страна, паднало на пода.

Когато майка му помете стаята, заедно съ другитѣ нѣща, тя хвърли и листото.

Какво ли е станало съ горкото листо?

